

Arrest

nr. 347 369 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TIJSEBAERT
Vaardijkstraat 19 B1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2025 met referentienummer 133161.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat C. TIJSEBAERT, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 25 maart 2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont. Op 17 september 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de Vreemdelingen-wet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij is gegriefd door de bestreden rechts-handeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien een concreet voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een belang bij de nietigverklaring heeft of behoudt (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

2.3. Uit recente informatie die verweerder heeft overgemaakt aan de Raad, blijkt dat verzoeker op 29 oktober 2025 een nieuwe aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, opnieuw in functie van zijn Belgische partner met wie hij wettelijk samenwoont.

2.4. Nu verzoeker intussen een nieuwe aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van dezelfde referentiepersoon, is de Raad van oordeel dat er sprake is van een gewijzigde omstandigheid waardoor hij niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang. De Raad stelt immers vast dat verzoeker, met zijn nieuwe aanvraag, uitdrukkelijk zijn wil te kennen heeft gegeven om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan het bestuur teneinde het ervan te overtuigen zijn standpunt, dat het heeft geuit naar aanleiding van een vorige aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken. De vernietiging van de op 17 september 2025 genomen beslissing kan slechts tot gevolg hebben dat het bestuur een nieuw standpunt moet innemen over de verblijfsaanvraag van verzoeker. Het bestuur is evenwel hoe dan ook reeds verplicht om dit te doen, aangezien het andermaal door verzoeker werd gevat.

2.5. Op de zitting hierop gewezen en gevraagd naar zijn actueel belang, brengt verzoeker twee argumenten naar voor die volgens hem maken dat hij het belang bij zijn beroep behoudt.

Allereerst wijst verzoeker op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 2 april 2026 met nr. 38/2026, waarin het Hof voor recht zegde dat “[d]e artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1°, en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zoals van toepassing op de voor het verwijzende rechtscollege hangende zaken, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.” En nog dat “[d]ezelfde bepalingen, in die zin geïnterpreteerd dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, niet uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, [...] de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van de Europees Verdrag voor de rechten van de mens, niet [schenden].” Hij betoogt dat hij er niet met zekerheid van kan uitgaan dat verweerder hiermee rekening zal houden in de beoordeling van zijn (nieuwe) gezinsherenigingsaanvraag.

In dit verband moet evenwel worden aangestipt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in het kader van de aanvraag die heeft geleid tot de bestreden beslissing stukken voorlegde bij het bestuur inzake eigen inkomsten of bestaansmiddelen. Bovendien, zoals verweerder erkent op de zitting, mag in beginsel worden aangenomen dat het bestuur bij het nemen van een beslissing inzake de nieuw ingediende aanvraag in voorkomend geval rekening zal houden met de uitspraak in voormeld arrest. Bij een eventuele weigering van zijn nieuwe aanvraag kan verzoeker trouwens steeds in rechte optreden tegen de nieuwe beslissing, waarbij een eventuele onwettigheid van de motivering van de beslissing over zijn nieuwe aanvraag alsnog kan worden vastgesteld (RvS 16 juli 2020, nr. 13.804 (c)). In voormelde beschikking

bevestigde de Raad van State dat het in de voorliggende situatie op zich niet onwettig is om te oordelen dat verweerder ingevolge de nieuwe aanvraag opnieuw uitspraak zal moeten doen over het verblijfsrecht waarop verzoeker zich beroept en dat de gebeurlijke nietigverklaring van de aanvankelijk bestreden beslissing niet tot een ander resultaat kan leiden.

Daarnaast stelt verzoeker dat een vernietiging van de bestreden beslissing hem een voordeel kan opleveren indien hij de Belgische nationaliteit zou willen verwerven. Hiervoor is immers een ononderbroken verblijf van vijf jaar vereist, en indien de bestreden beslissing wordt vernietigd zou hij *“geen half jaar verliezen”*.

Verzoeker neemt voor zijn argumentatie als uitgangspunt dat hij is gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden als wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon. Evenwel blijkt tot op heden niet dat de bevoegde overheid reeds heeft kunnen vaststellen dat dit ook daadwerkelijk het geval is. De Raad wijst erop dat de beslissing tot erkenning van een verblijfsrecht slechts een declaratoir karakter heeft indien, nadat het bevoegde bestuur heeft vastgesteld dat is voldaan aan de door de wetgever opgelegde voorwaarden, de aanvraag effectief wordt ingewilligd (RvS 9 augustus 2016, nr. 173.002). Zoals verweerder terecht aanhaalt op de zitting, is het uitgangspunt van verzoeker momenteel dus hypothetisch.

Daarenboven oordeelde de Raad van State, in de situatie waarin het beoogde verblijfsrecht van onbeperkte duur naar aanleiding van een volgende aanvraag daadwerkelijk wordt verkregen, reeds dat de verzoeker geenszins nog blijk geeft van het vereiste actueel belang bij het aanvechten van de genomen weigeringsbeslissing inzake de eerdere aanvraag. De Raad van State stelde onder meer dat het feit dat het verblijfsrecht van de betrokken vreemdeling met de volgende aanvraag werd erkend vanaf een latere datum dan met de eerdere aanvraag het geval zou zijn geweest, geen afbreuk doet aan het voorgaande, waar het niet is betwist dat de volgende aanvraag hetzelfde voorwerp had als de eerdere aanvraag. De Raad van State benadrukte dat een verblijfsrecht dat is erkend en waarvoor een verblijfskaart is afgegeven, geen tweede maal kan worden erkend en er evenmin een tweede verblijfskaart voor kan worden gegeven en dat de betrokken vreemdeling er zelf voor heeft gekozen een volgende aanvraag in te dienen en niet de uitkomst van de door hem ingestelde rechtsmiddelen met betrekking tot de weigering van de vorige aanvraag af te wachten (RvS 27 maart 2020, nr. 247.341).

Verzoeker brengt geen argumenten naar voor die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat een actueel belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing niet langer voorhanden is, nu niet blijkt dat een eventuele nietigverklaring van deze beslissing hem nog een concreet voordeel kan opleveren.

2.6. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS